

Bestemmelser. Vi have saaledes i Vædringsforlaget under Nr. 13 været med til at indstyre den Vædring, at en Hund ikke alene skal kunne skydes, naar Gjeren forgæves er opfordret til at kalde den til sig, men ogsaa i det Tilfælde, at den ikke lader sig tilkalde af Gjeren. Det kunde ikke finde Sted, saaledes som Paragraffen nu er affattet, men vil efter denne Vædring kunne lade sig gøre, idet man derefter vil kunne skyde Hunden, naar den ikke lader sig tilkalde af Gjeren. Endvidere ere vi gaaede med til Vædringsforlaget under Nr. 15, som gaar ud paa, at der som et nyt Stykke tilføjes Paragraffen: „Naar løsgaaende Hunde ihjelbide eller bestadige Wildt i Fredningstiden, paahviler Ansvaret herfor Gjeren“. Vi tro dermed at have gjort nok, ja jeg havde nær sagt, gjort mere end tilfredsstilligt. Jeg skal for Resten udtale, at Vædringsforlaget under Nr. 14 skyldes i væsentlig Grad den ærede 5te Landstingsmand for 6te Kreds (L. Griften). Det er ham som gjorde opmærksom paa det og gjorde det saa eftertrykkelig, at det ogsaa kom til at staa klart for os andre, at det vilde være alt for vidtgaende at give de jagtberettigede en saadan Ret, at de uden videre kunde nedskyde Hunde. Det er jo en bekendt Sag, at Jægere have en særlig Forkærlighed for deres egne Hunde, men at de i samme Grad, som de have Forkærlighed for dem, se ned paa andres Hunde og ere tilbøjelige til at betragte dem som mindre nyttige, for ikke at sige helt umyttige. De ere derfor meget mistænksomme over for saadanne Hunde og tro i Reglen, at de ville skade deres Wildt. Det vil jo være saa godt som umuligt for Folk, der holde Hund, og som ikke have noget stort Areal, f. Eks. Husmænd og mindre Gaardmænd, at holde deres Hunde paa deres egne Marker, saa meget mere, som flere af dem ikke have nogen videre Mark. Nu kunde man sige, at de ikke behøve at holde Hund, men det skal jeg ikke komme ind paa, da det jo er noget, som er blevet udførlig behandlet ved Hundeloven, og der var jo Tiden og Stedet til at kunne træffe alle de Forholdsregler, som Krigsdagen der kunde blive enig om for at kunne tage Revanche over for saadanne umyttige Hunde. Ved her at komme ind paa Sagen vilde man ad en Omvej — det er naturligvis ikke tilfaldet, men det kunde dog blive Følgen — gøre det umuligt for Smaakaarsfolk og mindre Jordbrugere at holde Hund, og det vil give Anledning til mange Fortrædeligheder og Stridigheder. Det er jo ikke alene de absolutte Jægere, som ville saa denne Ret til at nedskyde, men de jagt-

berettigede overhovedet, og da enhver Bringer ere jagtberettiget, vil han ogsaa ogsaa uden videre derefter kunne nedskyde sin Nabo's Hund. Flertallet mener, at det er indlysende, at det er at gaa for vidt, og jeg skal derfor paa det varmeste anbefale at vedtage Forlaget Nr. 14 for at undgaa de Fortrædeligheder og Stridigheder, som en saadan Bestemmelse let kunde give Anledning til. Det kan være, at det kunde have været affattet noget anderledes, men det er jo noget, som kan tages under Overvejelse mellem 2den og 3dje Behandling. I øvrigt har jo den ærede Ordfører ikke udtalt sig i den Retning, og jeg tror heller ikke, at der i Realiteten vil være noget i Vejen for, at det kan indgaa, som det staa her. Der er meget, som anbefaler dette Vædringsforlag.

Idet jeg nu har Ordet, maag jeg maasse udtale mig om Vædringsforlaget under Nr. 19, der angaar Forbudet mod Jagt paa Søndagene. Forbudet mod Nattejagt ere jo alle enige om, men man siger, at det at forbyde Søndagsjagten er et Indgreb i den personlige Frihed. Jeg skal overhovedet gøre opmærksom paa, at det er meget vanskeligt at give Lov uden at komme til at gøre Indgreb i den personlige Frihed. Urde saaledes f. Eks. Helligdagsloven i det hele taget ikke være et Indgreb i den personlige Frihed? Vi leve jo i et Samfund og ere saaledes nødt til at tage Hensyn til hinanden, saaledes at al Lovgivning mere eller mindre bliver netop en Indskrænkning af den personlige Frihed. Jeg skal saaledes gøre opmærksom paa, at Helligdagsloven af 7de April 1876 allerede har Bestemmelse om Jagten eller har rørt ved en Kant af Jagten, idet det i § 5 hedder, at Klavjagt og Jagt i Selstøb er forbudt om Søndagen. Naar to eller tre følges ad paa Jagt, saa er det jo Jagt i Selstøb — der have vi ogsaa en Begyndelse dertil. Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa at se Sagen fra et kristeligt Standpunkt, skønt det kunde være fuldt berettiget at gøre det. Helligdagsloven gør Indskrænkning paa et Omraade, hvor det kunde synes at vække mindre Ufred, end der netop sker ved at jage om Søndagen, hvad allerede den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa. — Man siger fremdeles, at det er en Indskrænkning i den jagtberettigedes Ret, at han ikke skulde have Lov til at lade de Folk jage, han vil give Lov dertil, det maatte han dog have Frihed til at gøre. Men Frihed og Frihed er to Ting, det kan være haade det ene og det andet. Naar der f. Eks. kommer fremmede fra en By og besøger en Mand paa Landet, og der blandt de besøgende er unge Menneker, som særlig